

— Трима сж. Единиятъ го видѣхъ, че се разхождаше изъ двора, другъ се покашля къмъ кѣщи, а една цигара свѣтна къмъ хамбаря. Пазятъ.

Цигарата, за която говорѣше Тачката, отново заблѣщука въ мрака. Чу се суха старешка кашлица. Грозданъ трепна и вторачено се заоглежда нататъкъ.

— Ей го! — гнѣвно и задъхано зашепна той — насамъ иде. Той е! Той е, нали? Ахъ, чакай, сега . . . сега . . .

Една свѣткавица блѣсна и освѣти за мигъ всичко наоколо. Прилѣпенъ и снишенъ до оградата, Грозданъ надничаше въ двора, лицето му бѣше напрегнато и навжсено, ржката му се протягаше назадъ и нервно пипаше за дръжката на револвера, запасанъ на кръста му. Никакво съмнѣние не оставаше върху това, което той се готвѣше да прави. Свѣткавицата скоро угасна, но Тачката бѣше сварилъ вече да хване ржката на Гроздана и да го спре.

— Остави, остави! — тихо му заговори той. — Ела насамъ, ще ни усѣтятъ. Не е той, не. Лудъ ли е Вълчанъ да ходи по това врѣме изъ двора? Нѣкой отъ чирацитъ ще да е. Ела, ела насамъ. Другъ пжтъ ще си видимъ смѣткитъ съ него. Нали виждашъ? — Сега нищо не можемъ направи. Пазятъ.

И двамата замълчаха. Бурята се усили, клонетѣ на дърветата зашумѣха и се зачупиха надъ главитѣ имъ. Рѣдки и тежки капки заудряха въ земята като куршуми.

— Да си ходимъ тогазъ, — каза Грозданъ.

— Да си ходимъ ли? Защо? Да идемъ баремъ отататъкъ, — прошепна Тачката.

— Кждѣ да отидемъ?

— Въ черквата. И тѣй сме дошли.

— Върви, върви да си ходимъ!

— Ама сега му е врѣмето.

Грозданъ се обърна и се наклани да си отива.

— Чакай де, — зашепна Тачката, — нали ще идемъ.